

Sandoyarleiðin

Oddagrein

Samferðslan millum oyggjarnar er aftur á skránni. Hesaferð er tað ferðasambandið millum Sandoy og meginøkið, ið hevur gjørt samferðsluspurningin aktuallan. Borgarin og vinnulivið hava krav uppá eitt gott samband. Ein góður infrastrukturur er ein fortreyt fyri mentanarligum og búskaparligum trivnaði í einum framkomnum samfelag. Men ein framkomin infrastrukturur kostar pening. Hann má haldast og røkjast alla tíðina. Hetta merkir, at tað er neyðugt javnan at gera iðløg. Verður hetta ikki gjørt javnan, so fáa vit fløskuhálsar. Tað er júst tað, sum hent er á samferðsluøkinum.

Tá ið so fløskuhálsarnir koma, taka okkara landsstýrismenn til tey vanligu borgarligu ráð at peika á syndabukkar. Fyrst skal onkur hava skyldina, so fara vit at gera nakað við málið. Samferðslumálaráðharrin hevur gjørt hetta til ein part av sínum politiska image: hetta at lata hovyðini rulla. So vónar hann at fáa duplutan vinning. Fyri tað fyrsta, vónar hann, at veljarin sigur: Endliga ein, sum torir at lata hovyðini rulla. Í øðrum lagi kann hann vinna hetta, at veljarin gloymir, at tað eru politikkararnir og ikki embætismenninir, ið hava ábyrgdina. Soleiðis við Skopunarleiðini. Hóast Strandferðslan hevur roynt at rópa skiftandi landsstýrismenn upp, hevur Sámal Petur í Grund ongantið hoyrt um trupulleikar við Trónða. Hetta kom púra óvart á okkum, sigur hann, meðan hann sær so ósekur út á skyggjanum, sum bert Sámal Petur kann.

Men hetta lata vit fara, vit kunnu venda aftur til hetta eina aðru ferð. Tað er meira umráðandi, at vit fáa eitt orðaskifti um samferðsluna og tær mest átróðkandi ábøturnar har. Trónður er ikki longur tíðarhóskandi far til Sandoyarleiðina. Tað er eingin orsök til her at leggja fram øll argument í so máta. Hetta duga øll at skilja og siggja - eisini landsstýrismaðurin. Vit vilja fegin her sterk undirtrika, at vit halda, at landsstýrismaðurin eigur at fáa politiskan stuðul til at útvega eitt nýtt skip í staðin fyri Trónða. Men vit vita eisini, at hetta er eingin løtt uppgáva - hvørki politiskt ella tekniskt. Politiskt tí at fíggarlógaruppskotið longu er farið í lögtingið. Tekniskt tí at her er ikki bert talan um fylritil fyrri skipinum, men tað skal eisini takast hædd fyri teimum torføru havna- viðurskiftunum í Skopun.

Hetta er eitt trupult mál, men hetta er eitt mál, ið má og skal loysast. Alt bendir á, at Trónður eigur at verða skiftur út av trygd- eins og av búskaparligum orsökum, so má og skal hetta gerast. Hetta gerst ikki við teimum vanligu lappaloysnunum, ið eyðkenna hetta landsstýrið. hetta gerst bert við at byggja eitt nýtt skip, ið serstakliga er hóskandi til farleiðina um Skopunarfjørð. Síðan eigur at verða farið undir at gera eina heildarætlan fyri útskift- ingina av øllum hinum skipunum. Her stendur Smyril helst ovast á listanum, men nógv onnur skip eru gomul og óhóskandi.

Hetta mál líkast eitt sindur málinum um at byggja upp í landssjúkrahúsið. Tað krevur, at allar góðar politiskar kreftir samstarva fyri at fáa eitt gott úrslit.

Sosialurin

Lesarabrøv

Sigur bispur satt...

Mikudagin 22.10.97 svaraði bispur ymiskum spurningum í útvarpssendingini »Viða um«. Bispur endar við at siga hesi orð:

Dópurin virkar syndanna fyrigeving, loysir frá deyðanum og djevlinum, og gevur øllum sum hesum trúgvu hina ævigu sælu...

Nógv eru tey, sum líta á hesi orð, tí tað er bispur, ið hevur sagt tey, og tí hann endurgevur Luther. So er spurningurin, um vit uttan víðari skulu góðtaka hetta. Ella kunnu vit loysa okkum at seta spurningin: Er tað soleiðis sum bispur sigur? Vit kundu hugsað sum so,

at umi bispur ikki sigur satt, man Gud so ikki fara at bera yvir við teimum, sum hava trú biski og soleiðis latið seg villleitt, men mótsatt er tað úti við einum, sum letur seg villleidda. Hetta er so álvar- samt í mínum eygum, at eg vil ikki lata eina tílfika út- søgn frá biski fara framvið, ósvaraða.

Tað eru tveir hættir at lesa bíbliuna uppá. Annar er at fara til bíbliuna við einari fastlagdri meining frammanundan. Tað kann t.d. vera at ein lesur fyri at siggja at katekismus er røtt. Tá ein lesur á hendan hátt ber til at fáa alt burturúr, tí finnst

eisini í dag so nógvar ymiskar sektir.

Hin hátturin lesast kann á, er at fara til bíbliuna við opnum sinni, og lesa fyri at fáa at vita, hvat bíblían lærir og hevur at siga okkum menniskjum.

Út frá bíbliuni er tað ikki satt, at dópurin virkar synd- anna fyrigeving, ei heldur er tað satt at trúgv á dópin gevur einum menniskja lut í hini ævigu sælu. Í Nýggja Testamenti lesa vit, at tað er bara ein vegur til frelsu fyri okkum syndarar og tað er við trúgv á Jesus Kristus son Guds. Hetta verður sagt okkum uml. 200 ferðir.

Hetta brev er ætlað teim- um, sum líta seg á ta følsku vón, at dópurin frelsir menniskju. Er onkur íiva, so lesi hann sjálvur Nýggja Testamenti; sjálvt tann einfaldasti kann á hendan hátt læra Gud og Frelsuveg Hansara at kenna. Bert hann lesur við opnum sinni, og ikki frammanundan hevur avgjørt, hvat bíblían skal siga honum.

Mikkjal K. Thomassen
Egholmstrøð 16 kj.
100 Tórshavn

Tað margfalda liðið

Teir flutu rundan um vrakið, teir vóru í yvirlivilsisdrakt. Slíkar hendingar hoyra vit um í okkara tíð. Tað var eitt undur, at nakar kom frá hendingini við lívinum, er ofta viðmerkingin. Nú um dagarnar hoyrdu vit um ein norskan frakktbát, sum gekk burtur í New Foundlandi. Ein maður, sum hevði flotið 20 tímar í sjónum, var ímillum teir, sum bjargað- ust. Jú, hendargarar eru nógvar, sum søgan veit frá at siga íggjøgnum ár og dag og roynt verður at forbeta bjargingarútgjöldina so gott sum gjørligt hjá okkara sigl- andi fólk.

Skeið tykja at vera stóra dillan í okkara tíð og tór- urin tykist vera stórur, sum skaptur verður um alt ímill- um himmal og jørð. Guð viti hvussu ættarliðið und- an okkum hevur klárað seg íggjøgnum lívið? Nú skal hvør sjónmaður sendast á skeið eisini. Mundi hetta ikki kunnad verði gjørt best við, at skipari og stýrimað- ur sjálvir undirvístu mans- skapinum, áðrenn loyst bleiv frá landi, og tað bleiv prógvað, tá mynstrað bleiv, at teir høvdu gjørt tað. Teir hava jú prógv í hesum sjálv- ir og eru nærmast veruleik- anum umborð á sjálvum

skipinum, sum teir skulu við, og so bleiv skatta- borg- arin spardur fyri fleirtals milliónir, sum tað kemur at kosta. Men hvat við teim- um, sum ikki mynstra? Skal eitt eftirlit setast at ansa eftir hvørgum báti, sum loysir frá landi at spyrja, um viðkom- andi hevur verið á skeiði?

Runt um í landi okkara eru varðarnir reistir, har vit mótast og við virðing minn- ast teir, sum ikki eru okkara millum meira, komu ikki aftur til lands av túri og nøvnini á varðunum eru mong, og tað legst til, sum árin ganga. Og vit mugu á- sanna ordni, sum mangan verða havd á munni: eingin veit á morgni at siga, hvar hann á kvøldi gista skal. Hetta bleiv ein sannroynd hjá so mongum av okkara landsmonnum, men skaðin var nokk ikki so stórur, um ein kom at gista á einum fremmandum plássi við liv- inum í behold. Verri var hjá teimum, sum máttu stara út í ódnarnáttina, har vónin fjarði burtur sum tíðin leið og tað lýsti fyri degi, og eingin bátur sást koma aftur um nesið.

Nógv er broytt við útróð- rinum her á landi síðan ár- arnarnar blivu lagdar inn og motorurin kom í staðin, nú

eru ofta bara ein kanska tveir menn við hvørgum av teim smærnu bátunum. Eingin veit frá einum at siga, er gamalt orðatak, og tað hava vit tíværri eisini sannað í okkara tíð.

Jesus fylgi tær, er ein gomul heilsan, sum teir flestu finga við sær á leið- ini og mundi hendan heils- an vera dýrabarari enn tað, sum ein annars hevði við sær í skjáttuni.

Alla halganna sunnudag minnst vit øll tey, sum eru farin í árinum og ásanast má, at tað var ikki elli, sum øll eru deyð av, men van- lukkur av ymiskum slag gera seg galdandi eisini, ikki minst á teim góðu veg- unum og tá kennist tað svart hjá nógvum, sum verða av slíkum ólukkum og tað standa so nógv ósvarað, hví tað so skuldi verða.

Mangan verður lívið sam- anborið við eina ferð yvir lívsins hav, og hvør kennir ikki sannleikarnar í tí dýra- bara sanginum: Eg sigla man yvir lívsins hav, meg ber hin skiftandi bylgja. Eg minnst hvøllar røddir í lugarinum ella í messuni, tá hesin sangur bleiv sungin, allir sungu við av hjarta, meðan skútan helt ferð sína yvir tíðarinnar hav, mest

kærur er sangurin á heim- leiðini: Lat akker falla eg mátti havna, farvæl tú ótrygga bylgja.

Tað var kanska befríandi fyri mangan, sum hevði tað tungt á lívsleiðini, tá akker- ið fall, havnin var nádd, ferðin endað, kvíran vald- aði í havnini tá akkerið festi botn, stormarnir, sum mangan gjørdur ferðina tor- føra, vóru av, mjørkin, ivin, kuldin, támi, sum tíðum tók landkenni frá eygunum, var burtur, havnin var nádd.

Mær er sagt um ein stað handan tímið, tað er um henda stað Alla halganna dagur visur okkum á, øll tey, sum settu kós her í liv- inum móti Himli, ein ótelj- andi hvitur skari, sigur Jó- hannus okkum frá, Opinb. 7-9. Har verður ein móttøka uttan líka í staðnum halga. Mátti hetta borið okkum øll- um ugga og troyst, sjálvt um ferðin mangan kennist baldrut, tá brotini hóttu við at fjala okkara lívsfar, men hava vit Harran við í bátin- um, sum siglir yvir tíðar- innar hav, kma vit trygt inn í havnina góðu.

Malmberg D. Olsen

Yvirtøka av fólkakirkjuni

Tað hevur mangan verið ført fram bæði av lands- og kommunupolitikkarum, at flyta stovnar, ið eru í Havn, út á bygdir tí, teir eins væl kunnu vera onkra áðra- staðni sum í Havn. Hesum

havi eg sum kommunupol- itikkari altið verið imóti, við tí frágreiðing, at tað er heilt natúrligt, at umsitingin er í Havn. Havnin er ikki einans

býurin hjá havnarfólki. Havnin er høvuðsstaðurin hjá okkum øllum.

Men at fara at niðurleggja fleiri stovnar, sum eru úti um landið og hava verið í 100 ár, (her verður hugsað um posthúsin) fyri at spara eina millión, og samtiðis í ramasta álvara skula yvir- taka fólkakirkjuna, sum vit vita kemur at kosta fleiri

milliónir, tað er ikki lætt at skilja. Teir prestar, sum rópa upp í dag um at fáa kirkjuna á færoyskar hendur, teir eru í ferð við at grava sína egnu grøv. Tað verða ikki átanga nógv ár, frá tí kirkjan er yvirtikin, til hon verður stongd, av tí einföldu orsök, at tað verða ikki pengar at halda sær opnar.

Hvør tá skal verða synda-

bukkur er ilt at ímynda sær, helst danir, teir eru vanir við slíkt. Vit mugu vóna, at tjó- veldið ikki fær fleirtal í Tinginum fyri hesum or- skapi, og at eingin javnað- artinglimur tekur undir við hesi ábyrgdarleysu ætlan.

Palli Dalsgaard